

DE KWESTIE

Bezoekende familie van bewoners met dementie moet straks een chirurgisch mondkapje aangeboden krijgen, terwijl zorgpersoneel dat zelf niet draagt. Het volgen van de RIVM-richtlijnen levert spanningen op, voorzien Han en Laurey.

FOTO HOLLANDESE HOOGTE

OPINIE Zorgbestuurders Steven Han en Charles Laurey

Wel mondkapje in trein en niet in verpleegzorg?

Iedereen kent de beelden van de IC waarbij zorgmedewerkers met een volledig arsenaal aan persoonlijke beschermingsmiddelen aan het bed staan. De meeste zorgmedewerkers werken echter buiten de ziekenhuismuren, zoals in de verpleeghuizen of de thuiszorg. Als we daar ook nog eens alle zorgmedewerkers in de geestelijke verzorging en gehandicaptenzorg bij tellen, dan praten we over ruim een half miljoen mensen.

Voor al deze zorgmedewerkers buiten de ziekenhuizen heeft het RIVM een richtlijn voor passend gebruik van mondkapjes: chirurgische maskers dienen preventief gebruikt te worden. Dus als een cliënt niet coronapositief of -verdacht is, wordt er geen mondkapje gedragen.

Risico

Al onze collega's werken al bijna drie maanden onder zeer moeilijke omstandigheden. Zij liepen en lopen nog steeds een groter risico om besmet te worden en dat geeft onzekerheid; voor henzelf, maar ook voor hun gezin en familie. Daarnaast beseffen onze collega's ook dat ze zelf degene kunnen zijn die hun cliënten kunnen besmetten, en dat valt extra zwaar.

Zorgpersoneel komt steeds meer onder druk te staan bij het naleven van de richtlijnen van het RIVM. Cliënten en hun familie zien hen werken zonder mondkapje, terwijl dat in het OV wel verplicht wordt. Dat zorgt voor onrust, stellen de zorgbestuurders Steven Han en Charles Laurey.

Het is dan ook begrijpelijk dat het preventief inzetten van een mondkapje bij zowel onze collega's als bij de cliënten voor een beter gevoel van veiligheid kan zorgen.

Tegelijkertijd begrijpen wij ook de inhoudelijke argumenten van het RIVM. Wij delen hun zorgen dat het preventief gebruik van mondkapjes een schijnveiligheid teweeg kan brengen en tot veronachtzaming van de hygiënevoorschriften kan leiden, waardoor de kans op besmettingen juist kan toenemen. Tot nu toe houdt de zorgsector zich zo goed mogelijk aan de RIVM-richtlijnen en blijven wij terughoudend in het preventief ge-

bruik van de mondkapjes. Maar ja, nu heeft de overheid besloten dat vanaf 1 juni iedereen in het openbaar vervoer verplicht een mondkapje moet gaan dragen. Dus een verzorgende van het verpleeghuis of in de wijkverpleging gaat 's ochtends naar haar werk, moet in de trein een mondkapje om en op het werk, waar vaak met de meest kwetsbare ouderen wordt gewerkt, zou dan het mondkapje af gaan.

Familieleden

Gelukkig gaan vanaf 25 mei ook de verpleeghuizen weer gedeeltelijk open. Hierbij is voorgeschreven dat we familieleden voor bewoners met dementie bij het bezoek standaard een chirurgisch mondkapje moeten aanbieden. Dat lijkt logisch, *better safe than sorry*, maar dezelfde bezoeker ziet dat de zorgmedewerkers in het verpleeghuis juist weer geen mondkapje dragen. Welk beeld zou dit voor dit familielid oproepen? Welke kritische vra-

FOTO'S ALDO ALLESSIE

gen zal dit straks opleveren?

Ook in de thuiszorg blijven onze collega's zich steeds vaker naar de cliënt of mantelzorger te moeten verantwoorden waarom ze preventief geen mondkapje dragen. Op z'n zachtst gezegd geen prettige werkomstandigheden voor onze hardwerkende zorgmedewerkers en het is dan ook maar de vraag hoe lang wij onder deze druk de RIVM-richtlijnen kunnen blijven volgen.

Leveren

En als de overheid straks onder diezelfde druk zegt dat iedereen in de zorg dan maar ook preventief een mondkapje moet gaan dragen, dan graag ook direct de verzekering dat die te leveren zijn. Drie, vier mondkapjes per dag maal 500.000 is toch al gauw twee miljoen chirurgische mondkapjes per dag extra. De overheid heeft ons de garantie gegeven dat de medische mondkapjes gereserveerd zijn voor de zorg. Laat de overheid dan maar alvast beginnen met inkopen.

Steven Han (Links), voorzitter raad van bestuur Land van Horne (Limburg en Noord-Brabant);

Charles Laurey, voorzitter raad van bestuur ZuidZorg (Noord-Brabant).

Dit betoog is mede ondertekend door nog 23 zorginstellingen.

door
Edwin van
der Schoot

IN HET VIZIER

Sportscholen

Sportscholen waren in 2013 niet direct het eerste waar ik aan dacht als interessante bedrijfstak voor een financieel verslaggever. Tot een aandeelhouder van Basic-Fit me voorstelde aan bestuursvoorzitter René Moos, die tot mijn verbazing de verwachting uitsprak dat hij binnen een paar jaar beursgenoteerd was. De primeur van een beursgang telt in de financiële journalistiek, dus mijn interesse was gewekt.

De filosofie achter Moos' bedrijf was er een van schaalvergroting, financieel scherp aan de wind zeilen en vervolgens in staat zijn om daarmee de laagste tarieven in de markt te zetten. Dat deed de oud-tennisprof ook nog eens in een tijd waarin fitness voetbal inhaalde als amateursport nummer één.

Nederland is allang te klein voor Moos. Hij is marktleider in West-Europa en Basic-Fit gaat binnen een paar jaar richting de 2000 clubs, vermoed ik zo maar. Wimbledon of Roland Garros won hij nooit, maar Moos is zakelijk alsnog veel succesvoller dan menig ex-collega.

De keerzijde van Moos' succes en die andere door investeerders gesteunde keten Fit for Free is de zware klap die ze veel kleine sportschoolhouders toebachten. Zoals je kunt klagen over de McDonald's en Starbucks die de authentieke horeca in westerse binnensteden verdringen, zo kun je ook klagen over de homogene budgetfitnesshallen die overall verschijnen, terwijl de charmantere familiesportscholen uit de jaren

Voor hen is de crisis het laatste zetje

tachtig het zwaar hebben.

Ik ken inmiddels schrijnende voorbeelden van sportschoolondernemers die zwaar in de problemen zijn gekomen. Voor hen is de coronacrisis het laatste zetje. En steun vragen bij de staat of de bank willen of kunnen ze maar beperkt.

Ze proberen daarom van alles om de contributie van leden maar te kunnen blijven vragen. Zo zijn er talloze initiatieven van clubs om de apparatuur met dit mooie weer naar buiten te verplaatsen, vaak onder een tentdak. Maar wat in de ene veiligheidsregio (Nederland telt er 25) mag, mag in de andere niet.

Zo kreeg oud-bobsleekampioen Job van Oostrum – eigenaar van een van de oudste en grootste scholen in ons land – woensdag doodleuk na een afspraak met een ambtenaar van de veiligheidsregio Utrecht direct twee agenten langs bij zijn sportschool in Nieuwegein om te handhaven. Er mag in deze regio niet onder een tentzeil worden gesport. Dat het elders wel mag, daar begrijpt de sportschoolhouder natuurlijk niks van.

Ondertussen mogen dit soort sportschoolhouders wel als belastingbetaler garant staan voor ondernemers in andere sectoren of concurrent Basic-Fit. Dat ze daarom boos zijn, en soms wat ongepolijst uit de hoek kunnen komen, dat begrijp ik wel. En dat één van hen – Big Gym – woensdag in een kort geding zo brutaal was om de Nederlandse staat aan te klagen, snap ik inmiddels ook wel. Ik hoop voor deze rasechte ondernemers dat er volgende week meer duidelijkheid komt.